

Intervju med Rune Johansson, intervjuperson nr 30

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:22:42 + 00:38:35

Datum: 2018-06-28

Intervjuare: Ida Rådegård

Plats: Runes bostad, Önskevädersgatan 19, Göteborg

Tid: 10.00 – ca 12.00

Intervju med Rune Johansson

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:02]: Då säger jag för bandets räkning att det är jag, Ida Rådegård, som intervjuar Rune Johansson. Den 28e juni, 2018. Vem är du Rune?

Talare 1 [00:00:20]: Jag är en torpare.

Intervjuare 1 [00:00:22]: En torpare?

Talare 1 [00:00:23]: Ja. Född i Högsbo torp.

Intervjuare 1 [00:00:27]: Ja.

Talare 1 [00:00:29]: 1921.

Intervjuare 1 [00:00:31]: Ja. Och då är du, hur gammal?

Talare 1 [00:00:33]: 97 år.

Intervjuare 1 [00:00:35]: 97.

Talare 1 [00:00:36]: Ja.

Intervjuare 1 [00:00:37]: Har du alltid, eller hur länge bodde du i Högsbo torp?

Talare 1 [00:00:43]: Jag är ju född i Högsbo torp faktiskt, ett av dom gamla trähusen som fortfarande finns kvar två utav än.

Intervjuare 1 [00:00:52]: Mm.

Talare 1 [00:00:52]: Och där föddes jag och växte upp tills jag var 21 år, ja, min pappa var änkeman, och han dog -42, då fick vi sälja huset, och då flyttade jag in till Göteborg.

Intervjuare 1 [00:01:06]: Okej. Vad hände med din mor?

Talare 1 [00:01:10]: Ja, hon dog 40 år gammal i någon sjukdom, troligtvis var det något

canceraktigt eller något på den tiden.

Intervjuare 1 [00:01:19]: Okej.

Talare 1 [00:01:19]: Det var inte så vanligt då.

Intervjuare 1 [00:01:21]: Nej.

Talare 1 [00:01:21]: [harklar sig 00:01:21] Ursäkta, jag börjar bli lite hes när jag pratar. Jag pratar nog för lite.

Intervjuare 1 [00:01:25]: Ja [skrattar 00:01:25]. Det ska vi nog råda bot på idag.

Talare 1 [00:01:29]: Ja, det är bra.

Intervjuare 1 [00:01:31]: Men, vilket år gick hon bort?

Talare 1 [00:01:34]: 1930.

Intervjuare 1 [00:01:36]: Så du har lite minnen av henne ändå?

Talare 1 [00:01:39]: Det är inte mycket minne jag har av henne, faktiskt inte. Minne har jag på kort som jag har, det är dom enda minnena faktiskt.

Intervjuare 1 [00:01:49]: Mm. Vad jobbade dina föräldrar med?

Talare 1 [00:01:53]: Min mamma var ju hemma och skötte om hemmet, pappa var tapetsör.

Intervjuare 1 [00:01:58]: Mhm.

Talare 1 [00:01:59]: Stoppade möbler och sånt där va.

Intervjuare 1 [00:02:01]: Mm.

Talare 1 [00:02:02]: Och han arbetade inne i Göteborg, fast jag bodde i Högsbo. Högsbo tillhörde inte Göteborg på den tiden, utan Västra Frölunda.

Intervjuare 1 [00:02:11]: Aha.

Talare 1 [00:02:12]: Så att det var landet.

Intervjuare 1 [00:02:14]: Ja. Var det landsbygdsaktigt?

Talare 1 [00:02:17]: Det var ren landsbygd. Där nu Högsbo sjukhus ligger, där låg Bua gård.

Intervjuare 1 [00:02:21]: Mhm.

Talare 1 [00:02:22]: En bondgård med hästar och kor och grisar och kalvar. Där vi barn fick gå och hämta mjölken på kvällen, i en sån här bleckflaska.

Intervjuare 1 [00:02:34]: Ja, just det.

Talare 1 [00:02:36]: Och där vi lekte, hoppade i höladorna och hade det roligt ibland.

Intervjuare 1 [00:02:44]: Mm [skrattar 00:02:44]. Hade du några syskon?

Talare 1 [00:02:46]: Vi var sju stycken.

Intervjuare 1 [00:02:49]: Ja.

Talare 1 [00:02:49]: Varav två är i livet, två yngre än mig.

Intervjuare 1 [00:02:53]: Ja. Bor dom också i Göteborg?

Talare 1 [00:02:55]: Ja, en bor i centrala Göteborg, en bor i Västra Frölunda. Och vi ringer varandra dagligen. Har lite kontakt.

Intervjuare 1 [00:03:07]: Mm, ja. Hur kom det sig att din pappa blev tapetsör?

Talare 1 [00:03:12]: Det var en svår fråga, jag vet inte varför.

Intervjuare 1 [00:03:14]: [skrattar 00:03:14].

Talare 1 [00:03:16]: Jag vet bara att han var det.

Intervjuare 1 [00:03:18]: Ja.

Talare 1 [00:03:18]: Han var ingenting annat, men jag vet att tidigare hade han varit till sjöss.

Intervjuare 1 [00:03:24]: Okej.

Talare 1 [00:03:25]: Och han hade arbetat i brandkåren i Trollhättan.

Intervjuare 1 [00:03:27]: Mm.

Talare 1 [00:03:28]: Mycket tidigare. Det enda jag vet, om honom, annars var han tapetsör.

Intervjuare 1 [00:03:34]: Mm. Kom han från Trollhättan?

Talare 1 [00:03:36]: Nej, han kom ifrån, förlåt mig nu, Göteborg någonstans, Elisedal någonstans var det.

Intervjuare 1 [00:03:43]: Okej. Och din mamma, kom hon från Göteborg?

Talare 1 [00:03:48]: Jag tror hon var från Dalsland, om inte jag minns fel. Jag har en släktkrönika någonstans.

Intervjuare 1 [00:03:56]: Mm.

Talare 1 [00:03:57]: Jag tror hon var från Dalsland, ja. Ja.

Intervjuare 1 [00:04:03]: Hade du några äldre syskon eller var du äldst?

Talare 1 [00:04:07]: Jag hade tre äldre systrar och en bror.

Intervjuare 1 [00:04:12]: Mm.

Talare 1 [00:04:12]: Men dom är borta allihop. Som sagt var.

Intervjuare 1 [00:04:19]: Och vad har du jobbat med?

Talare 1 [00:04:22]: Mitt första arbete, det var faktiskt springpojke i en fiskaffär.

Intervjuare 1 [00:04:27]: Ja.

Talare 1 [00:04:28]: Då bodde jag i Högsbo och cyklade till Jakobsdal i Örgryte.

Intervjuare 1 [00:04:34]: Mm.

Talare 1 [00:04:34]: Och det gjorde jag både vinter och sommar, något år.

Intervjuare 1 [00:04:39]: Hur långt är det?

Talare 1 [00:04:40]: Jakobsdal ligger uppe i Örgryte, ovanför Liseberg.

Intervjuare 1 [00:04:44]: Ja.

Talare 1 [00:04:44]: Det var en bra bit med cykel.

Intervjuare 1 [00:04:43]: Ja, det måste ha tagit en stund?

Talare 1 [00:04:45]: Va?

Intervjuare 1 [00:04:45]: Det måste ha tagit en stund att cykla?

Talare 1 [00:04:49]: Det var?

Intervjuare 1 [00:04:49]: Det måste ha tagit en stund att cykla?

Talare 1 [00:04:51]: Ja, det, ja det gjorde det, det tog en stund. Och varför jag cyklade var för jag kunde inte åka buss och spårvagn, för jag luktade fisk när jag åkte hem [skrattar

00:05:01].

Intervjuare 1 [00:05:02]: Jaha. Var det någon annan som sa att du inte fick åka då?

Talare 1 [00:05:08]: Nej, det var, jag kände mig så dum när jag åkte spårvagn, jag tyckte att folk, [sniffar 00:05:13] stod och fnyste lite precis, dom kände väl att här luktar det inte gott [skrattar 00:05:18].

Intervjuare 1 [00:05:18]: [skrattar 00:05:18].

Talare 1 [00:05:20]: Så jag cyklade istället, det var bättre.

Intervjuare 1 [00:05:23]: Ja.

Talare 1 [00:05:23]: Och sedan, efter det, så jobbade jag på en marsipanfabrik.

Intervjuare 1 [00:05:28]: Mhm.

Talare 1 [00:05:28]: Och det var ju väldigt lämpligt arbete för mig som fick sockersjuka när jag var 18 år.

Intervjuare 1 [00:05:33]: Mhm.

Talare 1 [00:05:34]: Och jobba på en marsipanfabrik.

Intervjuare 1 [00:05:38]: Ja.

Talare 1 [00:05:39]: Men det gick ju i alla fall.

Intervjuare 1 [00:05:40]: Ja.

Talare 1 [00:05:40]: Tills kriget kom 1939, då fick dom inga råvaror, och då la fabriken ner. Och då började jag på en (?) firma, gjorde plånböcker och damväskor.

Intervjuare 1 [00:05:56]: Mhm.

Talare 1 [00:05:56]: Men, där var jag inte så länge innan jag fick börja som målarlärling. Och sen har jag varit målare. Utom i en period -43, då jag var i Stockholm i ett och ett halvt år. 44-45. Annars har jag varit målare. Och det har trivts gott med, det har varit ett trevligt jobb.

Intervjuare 1 [00:06:24]: Minns du fredsdagen?

Talare 1 [00:06:27]: Ja. Då bodde vi i Stockholm, men vi åkte tyvärr inte, vi bodde i Sundbyberg, men vi åkte tyvärr inte in till Stockholm i den ruschen som var på Kungsgatan som man såg på TV sedan.

Intervjuare 1 [00:06:40]: Mm.

Talare 1 [00:06:41]: Men jag minns ju det i alla fall och, jag minns ju den dagen kriget bröt ut också.

Intervjuare 1 [00:06:47]: Ja.

Talare 1 [00:06:47]: -39.

Intervjuare 1 [00:06:49]: Hur var det då?

Talare 1 [00:06:49]: Då jobbade jag som markör tillfälligt på Högsbo skjutbana. Och då kom meddelandet att tyskarna har gått in i Danmark och Norge. Och då, all skjutning lades ner och tanterna dom grät där, och det var så tråkigt.

Intervjuare 1 [00:07:05]: Mm.

Talare 1 [00:07:05]: Och då var det ingen mer skjutning heller utan, då, det var då jag började som, ja, vilket, då, jo det var rese (?) firman då ja. Gjorde damväskor istället.

Intervjuare 1 [00:07:20]: Mm. Hur har det varit att vara målare då?

Talare 1 [00:07:25]: Genom att jag fick diabetes när jag var 18 år så var det mycket lämpligt arbete, för jag fick klättra på ställningar och stegar och vara i rörelse, mycket motion.

Intervjuare 1 [00:07:39]: Mhm.

Talare 1 [00:07:40]: Och det har visat sig att det har tydligen varit bra eftersom jag lever än idag.

Intervjuare 1 [00:07:46]: Mm.

Talare 1 [00:07:46]: Så att det, och det var ett mycket trevligt arbete, vi träffade folk, olika folk. Nu för tiden när jag åker i Göteborg och tittar på vissa ställen då säger jag, det var där jag var och målade då, och då.

Intervjuare 1 [00:07:57]: Mm.

Talare 1 [00:07:58]: Minnen kommer.

Intervjuare 1 [00:08:00]: Mm.

Talare 1 [00:08:01]: Säve, när dom byggde om det nya flygledartornet där.

Intervjuare 1 [00:08:05]: Mm.

Talare 1 [00:08:05]: Då var vi där och målade när det var nytt.

Intervjuare 1 [00:08:08]: Mhm.

Talare 1 [00:08:09]: Det tog inte mer än något halvår efter så la dom ner det.

Intervjuare 1 [00:08:11]: Ja [skrattar till 00:08:12]

Talare 1 [00:08:12]: Det var tråkigt [skrattar 00:08:14]. Men det var inte beroende på att färgen var dålig.

Intervjuare 1 [00:08:17]: Nej, tänkte just säga det, det var inte ditt fel.

Talare 1 [00:08:20]: [Skrattar 00:08:21] Nä. Nej. Jodå.

Intervjuare 1 [00:08:25]: Men du har trivts som målare?

Talare 1 [00:08:26]: Jag har trivts som målare ja. Jag har arbetat som målare, sista 20 åren så var jag på Göteborgshem, numera, vad heter det, nej, först var det Bostadsföretaget och Familjebostäder, gick tillsammans till ett företag, och det var Göteborgshem. Och nu heter dom något annat men jag kommer inte på vad dom hette, oj oj oj.

Intervjuare 1 [00:08:53]: [skrattar 00:08:54]

Talare 1 [00:08:54]: Kortminnet det är väldigt, ibland, vissa saker. Men vad hette det. Dom äger ju en hel del bostäder kvar fortfarande, men på den tiden ägde dom halva staden faktiskt.

Intervjuare 1 [00:09:10]: Mhm.

Talare 1 [00:09:11]: Dom ägde hela Biskopsgården här, både norra och södra Biskopsgården, Länsmansgården och Blidvädersgatan och.

Intervjuare 1 [00:09:20]: Mm.

Talare 1 [00:09:21]: Så att dom, vad hette dom nu.

Intervjuare 1 [00:09:26]: Det kanske kommer sen.

Talare 1 [00:09:28]: Ja, det [skrattar 00:09:28]

Intervjuare 1 [00:09:28]: skrattar 00:09:28]

Talare 1 [00:09:29]: Jag fick ju tidningen här om dagen.

Intervjuare 1 [00:09:31]: Jaha.

Talare 1 [00:09:32]: Jo då det var mycket trevligt, man träffade folk.

Intervjuare 1 [00:09:36]: Ja.

Talare 1 [00:09:37]: Var ute och målade lägenheter och träffade mycket folk, det var, jag trivdes gott med det.

Intervjuare 1 [00:09:44]: Vad hade du för arbetskamrater då?

Talare 1 [00:09:47]: Ja, du, tyvärr är dom borta, allihop. Jag vet inte någon utav dom som lever. Dom var, det var mycket trevligt, det var, jag hade väldigt god sämja.

Intervjuare 1 [00:10:03]: Mm.

Talare 1 [00:10:05]: Och, så det. Jo dom sista tio åren så var jag faktiskt arbetsledare på, det var så att, sandspackel kom ju, man skulle sandspackla alla tak, då gick man med breda spacklar och då sprutade dom med, eller, sandspackel sprutade först, så skulle vi dra ut det så det blev jämt, och det gjorde att axlarna tog stryk.

Intervjuare 1 [00:10:30]: Mhm.

Talare 1 [00:10:31]: Ja, till slut så blev jag sjukskriven.

Intervjuare 1 [00:10:35]: Mm.

Talare 1 [00:10:36]: Och då var det en tjänst ledig som arbetsledare för målare och jag sökte och fick den.

Intervjuare 1 [00:10:43]: Mm.

Talare 1 [00:10:43]: Och det var dom tio bästa åren som målare.

Intervjuare 1 [00:10:44]: Mhm.

Talare 1 [00:10:46]: Då slapp jag att måla.

Intervjuare 1 [00:10:48]: Ja [skrattar 00:10:48]

Talare 1 [00:10:47]: [skrattar 00:10:48] Bara såg till att andra gjorde det.

Intervjuare 1 [00:10:49]: Ja.

Talare 1 [00:10:50]: Och, men det var ju fint, det var ett trevligt jobb och, det var, och där jobbade jag tills jag gick i pension -65.

Intervjuare 1 [00:11:02]: Mm.

Talare 1 [00:11:03]: Började jobba när jag var 15. Så jag har jobbat hela mitt liv [skrattar 00:11:07].

Intervjuare 1 [00:11:07]: Ja, verkligen. Kan du berätta lite om din familj?

Talare 1 [00:11:15]: Ja. Pappa var ju änkeman, och han blev änkeman och det var nog inte så lätt för honom, vi var fem stycken barn som bodde hemma då. Tre, fem, vänta nu ska vi se, en två tre fyra fem, sex barn var vi hemma.

Intervjuare 1 [00:11:40]: Mm.

Talare 1 [00:11:40]: Och det skulle han klara det, och så då jag med sockersjuka.

Intervjuare 1 [00:11:44]: Ja, just det.

Talare 1 [00:11:46]: Men, han klarade det fint. Han jobbade ju, på dagarna som tapetsör och kvällarna var det hemma och såga ved och odla, vi odlade mycket. Då hade vi i Högsbo torp, det var ju så att vi hade ett och ett halvt tunnland mark. Vi hade potatisland och vi hade jordgubbsland och morötter, och vi försörjde oss med grönsaker och frukt.

Intervjuare 1 [00:12:13]: Mm.

Talare 1 [00:12:13]: Jag har en bok som heter Högsbotorpen berättar, jag ska visa sedan, det berättar lite granna hur det var på den tiden. Vi behövde aldrig köpa grönsaker som sagt var. Och det var ju bra för min del som skulle ha mycket kål och spenat och sådär genom min diet. Det var ju så första tiden som diabetiker då, så fick jag väga maten. Jag fick äta 100 gram bröd om dagen.

Intervjuare 1 [00:12:46]: Mm.

Talare 1 [00:12:46]: 200 gram potatis, 100 gram kött eller 200 gram fisk, ingen mjölk, men två mått vispgrädde.

Intervjuare 1 [00:12:54]: Mhm.

Talare 1 [00:12:56]: Och två ägg om dagen.

Intervjuare 1 [00:12:59]: Mm.

Talare 1 [00:13:00]: Och min pappa fick ju göra omelett utav äggen, som jag hade med mig till jobbet och, två skivor vitt bröd om dagen, det var vad jag fick äta.

Intervjuare 1 [00:13:10]: Ja. Varken mer eller mindre eller?

Talare 1 [00:13:12]: Ja, inte mer alls.

Intervjuare 1 [00:13:13]: Ja, och inte mindre heller då?

Talare 1 [00:13:14]: Inte mindre heller. Nej, utan det var vad som skulle vägas emot den

insulinmängden man tog.

Intervjuare 1 [00:13:21]: Mm.

Talare 1 [00:13:22]: Och insulinet, det tog jag med sprutor utav glas, med nålar som var utav stål.

Intervjuare 1 [00:13:29]: Mm.

Talare 1 [00:13:29]: Tog man i låret. Dom var, dom blev slöa till slut och då fick man skicka in dom till Bluhme på Vasagatan, så slipade dom dom. Då fick man ta hem dom och koka dom, och koka sprutan, och så använda dom, och så koka dom efter varje gång man använde dom.

Intervjuare 1 [00:13:48]: Mm.

Talare 1 [00:13:49]: Några mätinstrument fanns inte på den tiden, dom kom på senare år. Och det har tydligen gått bra, jag har klarat mig, men det var många gånger jag var hungrig och ville äta mer.

Intervjuare 1 [00:14:03]: Mm.

Talare 1 [00:14:04]: Men det gick inte, fick jag inte lov att göra.

Intervjuare 1 [00:14:08]: Nej. Hur märkte du att du hade diabetes?

Talare 1 [00:14:10]: Jag blev magera och törsta.

Intervjuare 1 [00:14:15]: Ja.

Talare 1 [00:14:16]: Jag drack och drack, och till slut blev jag liggandes, blev sjuk hemma och mager, och det var min syster, en lillasyster, Irma som numera, vi träffas en gång i veckan förresten, hon gick upp på vinden och hittade en bok, läkarbok, en gammal, och det läste hon och såg sockersjuka, så läste hon, dom dricker mycket och kissar mycket, och det stämde precis på mig.

Intervjuare 1 [00:14:45]: Mm.

Talare 1 [00:14:45]: Och då ordnade pappa till att jag kom in till läkare och, och då fick jag kissa i ett glas, och så värmdes dom det.

Intervjuare 1 [00:14:55]: Mhm.

Talare 1 [00:14:56]: Så fick det, så kunde man se om det blev färgat lite grann.

Intervjuare 1 [00:14:59]: Ja.

Talare 1 [00:15:00]: För då var det socker. Mitt blev svart.

Intervjuare 1 [00:15:02]: Jaha.

Talare 1 [00:15:02]: Det var högt, direkt in till Sahlgrenska, medicin två.

Intervjuare 1 [00:15:06]: Mm.

Talare 1 [00:15:06]: Och där fick jag ligga några veckor. Sen fick jag den här dietlistan med mig hem, jag skulle väga. Och pappa köpte en brevvåg, den har jag numera donerat till historiska museet på Östra Hamngatan, där finns den.

Intervjuare 1 [00:15:21]: Norra Hamngatan?

Talare 1 [00:15:22]: Norra, nej. Östra Hamngatan.

Intervjuare 1 [00:15:24]: Nej, då är det medicinhistoria, jaha.

Talare 1 [00:15:28]: Medicin, ja.

Intervjuare 1 [00:15:28]: Mm.

Talare 1 [00:15:29]: Där är den donerad nu, den brevvågen. För numera kan man äta och leva som människa, det är helt annat.

Intervjuare 1 [00:15:36]: Mm.

Talare 1 [00:15:37]: Andra sprutor, annat, men nu kommer vi ifrån ämnet kanske?

Intervjuare 1 [00:15:41]: Nej, men det är intressant tycker jag.

Talare 1 [00:15:44]: Jaså, ja. Numera är det ju så, sprutor, nålar, det känns ju inte, det är ingenting och så, och man kan äta till och med, som nu när jag fyllde år så var det räksmörgås och sen var det jordgubbstårta med vispgrädde.

Intervjuare 1 [00:16:01]: Mm.

Talare 1 [00:16:02]: Så det var kalas.

Intervjuare 1 [00:16:03]: Ja, det hör jag det.

Talare 1 [00:16:05]: [skrattar 00:16:05] Och nu har jag mätare, så jag tog ju mått, och då var sockret högt, givetvis, men då tar jag bara lite mer insulin, så kör jag ner det i lagom mängd igen.

Intervjuare 1 [00:16:16]: Mm.

Talare 1 [00:16:16]: Jag kollar det själv, många gånger om dagen.

Intervjuare 1 [00:16:19]: Hade du hört talas om sockersjukan innan du fick den?

Talare 1 [00:16:23]: Ja, min mormor hade haft sockersjuka på gamla dagar, sades det.

Intervjuare 1 [00:16:27]: Mhm. Ja.

Talare 1 [00:16:29]: Och det var dödlig sjukdom på den tiden. Så jag trodde inte jag skulle bli 20 år en gång.

Intervjuare 1 [00:16:35]: Mm. Hur kändes det?

Talare 1 [00:16:37]: Ja, ja det var, jag tänkte det, jag blir inte gammal, jag blir inte gift, kompisarna gifte sig, sånt händer inte mig, tänkte jag. Men, miraklöst nog har det hänt.

Intervjuare 1 [00:16:51]: Mm.

Talare 1 [00:16:51]: Jag har skrivit en hel del saker om det som jag ska visa sedan.

Intervjuare 1 [00:16:56]: Mm.

Talare 1 [00:16:57]: Om mitt liv som diabetiker.

Intervjuare 1 [00:17:00]: Ja, ja men det är ju intressant, det måste ha varit väldigt annorlunda då jämfört med hur det är nu?

Talare 1 [00:17:05]: Ja, oj oj oj.

Intervjuare 1 [00:17:07]: Men vi började ju med frågan om din familj. Så då kan vi ju fortsätta där?

Talare 1 [00:17:11]: Ja det var där vi började ja, det var.

Intervjuare 1 [00:17:12]: Du blev gift i alla fall sa du?

Talare 1 [00:17:15]: Va?

Intervjuare 1 [00:17:15]: Du blev gift i alla fall?

Talare 1 [00:17:16]: Jag blev gift med en flicka från Krokstrand, en väldigt duktig flicka, det var tack vare henne tror jag som jag klarade mig så bra.

Intervjuare 1 [00:17:25]: Mm.

Talare 1 [00:17:25]: Och.

Intervjuare 1 [00:17:27]: Vad hette hon?

Talare 1 [00:17:29]: Hon hette Nancy, Nancy Eriksson hette hon då.

Intervjuare 1 [00:17:32]: Fint.

Talare 1 [00:17:33]: Samma som, det fanns ett stadsråd som hette på den tiden. Vi skojade alltid lite grann sådär. [skrattar 00:17:38]

Intervjuare 1 [00:17:39]: [skrattar 00:17:39]

Talare 1 [00:17:39]: Men, hon var väldigt duktig. Sen fick vi två pojkar, varav den yngste fick diabetes när han var fyra år.

Intervjuare 1 [00:17:52]: Jaha.

Talare 1 [00:17:53]: Och det kändes inte bra.

Intervjuare 1 [00:17:54]: Nej.

Talare 1 [00:17:54]: Jag kände mig faktiskt lite skuld liksom i det att... Men det kunde jag inte hjälpa givetvis, men det kändes så.

Intervjuare 1 [00:18:02]: Mm.

Talare 1 [00:18:03]: Men han, även han växte upp, vi fick två pojkar fick vi, och den äldste som sagt var, han växte upp och blev gift och fick barn också.

Intervjuare 1 [00:18:15]: Mm.

Talare 1 [00:18:15]: Och den ena pojken, som han fick, han fick sockersjuka. Så det är tydligen ärftligt så sätt.

Intervjuare 1 [00:18:24]: Ja.

Talare 1 [00:18:24]: Inte direkt, men det, det finns anlag tydligen till att det kan ärvas.

Intervjuare 1 [00:18:30]: Mm.

Talare 1 [00:18:30]: Den yngste pojken, han blev också gift, och, ja jag kan ta den äldste först han blev senare sjuk, njurarna pajade inte, han blev färgförgiftad, han var målare liksom jag, han blev färgförgiftad, njurarna pajade inte.

Intervjuare 1 [00:18:49]: Hur blir man färgförgiftad?

Talare 1 [00:18:51]: Ja, han gick och målade i källare uppe i Kålltorp på ett ställe med en färg som numera är förbjuden, som innehöll lacknafta.

Intervjuare 1 [00:19:00]: Jaha.

Talare 1 [00:19:01]: Och han blev, njurarna slogs ut utav det. Han blev även att det blev arbetsskada då, blev det efter mycket bråk så blev det godkänt som det.

Intervjuare 1 [00:19:12]: Mm.

Talare 1 [00:19:13]: Men så fick han njur, nya njurar, och samtidigt bytte dom bukspottkörtel.

Intervjuare 1 [00:19:21]: Mhm.

Talare 1 [00:19:21]: Så han blev av med sockersjukan, ett helt år.

Intervjuare 1 [00:19:25]: Jaha.

Talare 1 [00:19:25]: Njöt han och var glad för detta, tills njurarna slog ut igen.

Intervjuare 1 [00:19:30]: Mhm.

Talare 1 [00:19:31]: Och då gick det inte längre, han blev sjuk och fick en stroke och avled, - 90, eller 2003. Då var han 51 år gammal.

Intervjuare 1 [00:19:43]: Mm.

Talare 1 [00:19:44]: Den yngste pojken, han var, han hade ingen sjukdom förrän ett tag, han började få ont i magen, han hade just fyllt 40 år, hade byggt en sommarstuga intill vår sommarstuga på landet. Nej han hade byggt permanentbostad på landet. Han, han fick ont i magen och fick sån värk i ryggen och i magen och, gick han till läkaren, var det cancer i magen. Och han dog 42 år gammal.

Intervjuare 1 [00:20:22]: Mm.

Talare 1 [00:20:26]: Efter han hade dött då, 42, han dog -97, så tog min fru det så hårt, så hon, jag tror det mycket berodde på det att hon inte klarade det, hon dog 90, år 2000 då. Hjärtat klarade det inte.

Intervjuare 1 [00:20:43]: Mm.

Talare 1 [00:20:44]: Och sen var det den äldste då som dog tre år efter. Men dom har lämnat efter sig barnbarn och barnbarns barn.

Intervjuare 1 [00:20:52]: Mm.

Talare 1 [00:20:53]: Och den yngste pojken, hans två barn, den ena bor i Helsingborg nu, flickan, och dom har sommarställe på landet tillsammans med sin bror.

Intervjuare 1 [00:21:05]: Vart är landet någonstans måste jag fråga?

Talare 1 [00:21:06]: Det är Tumblehed i Torslanda.

Intervjuare 1 [00:21:09]: Ja.

Talare 1 [00:21:09]: Ett underbart ställe.

Intervjuare 1 [00:21:11]: Mm.

Talare 1 [00:21:12]: Jag visar på. Och det är dom tre barnen som är, som, den yngste pojken barn. För han, min yngste son är farfar till dom ja.

Intervjuare 1 [00:21:33]: Ja, just det. Ja.

Talare 1 [00:21:35]: Ska se om jag kan få fram... Där, så ser det ut ute på landet.

Intervjuare 1 [00:22:04]: Är det någon sjö i bakgrunden eller?

Talare 1 [00:22:06]: Va?

Intervjuare 1 [00:22:06]: Är det någon sjö i bakgrunden?

Talare 1 [00:22:06]: Det är havet, Björköfjorden.

Intervjuare 1 [00:22:09]: Det är havet, ja.

Talare 1 [00:22:11]: Ja. Sanden i Tumblehed, Torslanda.

Intervjuare 1 [00:22:15]: Mm, ser jättefint ut.

Talare 1 [00:22:18]: Tryck ner den, ska se om du trycker under.

Intervjuare 1 [00:22:20]: Ja, jag tryckte lite här, ska vi se.

Talare 1 [00:22:20]: Näst kom en bild till va?

Intervjuare 1 [00:22:24]: Ja.

Talare 1 [00:22:25]: Där inte barnen är med?

Intervjuare 1 [00:22:26]: Nej.

Talare 1 [00:22:27]: Där kan man se mer.

Intervjuare 1 [00:22:29]: Mm.

Talare 1 [00:22:30]: Ett underbart ställe. Vi ska den 12e juni nu ska vi dit ut.

Intervjuare 1 [00:22:37]: Ja.

Talare 1 [00:22:37]: Juli.

(telefonen ringer)

[bandningen slutar]

[bandningen börjar]

Talare 1 [00:00:01]: Hon är, ja, vi ska åka till landet.

Intervjuare 1 [00:00:07]: Ja, vad härligt.

Talare 1 [00:00:08]: Ja [skrattar 00:00:07]

Intervjuare 1 [00:00:08]: [skrattar 00:00:08]

Talare 1 [00:00:09]: Ska ha en dag där ute då.

Intervjuare 1 [00:00:11]: Ja.

Talare 1 [00:00:11]: Så därför [harklar sig 00:00:13] får jag i förväg meddela det, ett par veckor i förväg.

Intervjuare 1 [00:00:17]: Ja, just det.

Talare 1 [00:00:17]: Så då får man lägga in det. Och denna Nina hon är från Varberg.

Intervjuare 1 [00:00:21]: Mhm.

Talare 1 [00:00:22]: Och hon, hennes sista år som hemtjänst, hon går i pension sedan, hon är så himla käck och roligt att ha med sig.

Intervjuare 1 [00:00:27]: Mm.

Talare 1 [00:00:28]: Tänkte jag visa henne landet [skrattar 00:00:31]

Intervjuare 1 [00:00:31]: Ja, det låter trevligt.

Talare 1 [00:00:33]: Ja [harklar sig 00:00:33]. Jodå.

Intervjuare 1 [00:00:39]: Det var familjen det.

Talare 1 [00:00:42]: Ja. Det var väl lite om min fru som sagt var, hon var väldigt duktig, lagade mat och gjorde, bakade och grejade. Jag minns ju då på den tiden när jag inte fick äta

sådär hur mycket som helst, bakade hon brödskivor, hon visste precis hur mycket jag skulle ha med mig, men det var ju mer än de här 100 grammen som det var.

Intervjuare 1 [00:01:05]: Mm.

Talare 1 [00:01:05]: I början. Det var ju mer. Så att det hade ju lättat en del på matlagning, på dieten.

Intervjuare 1 [00:01:12]: Ja. Var hon hemmafru?

Talare 1 [00:01:19]: Hon var hemmafru ja, men sedan jobbade hon faktiskt, det senare år jobbade hon på Svensk bilprovning, tog hon emot, på kontoret där.

Intervjuare 1 [00:01:32]: Mm.

Talare 1 [00:01:34]: Och dessförinnan, vi var ett och ett halvt år i Stockholm, det kanske jag ska säga också, vi bodde ju ett och ett halvt år i Sundbyberg.

Intervjuare 1 [00:01:40]: Ja, hur kom det sig då?

Talare 1 [00:01:41]: Ja, det var, hon hade två bröder som bodde i Stockholm och ville att vi skulle komma dit och bo där.

Intervjuare 1 [00:01:48]: Ja.

Talare 1 [00:01:49]: Och det gick ju bra, hon fick fint jobb på Folksam, och jag jobbade på Folket i bild.

Intervjuare 1 [00:01:55]: Mm.

Talare 1 [00:01:55]: Och sen jobbade jag på Reso ett tag.

Intervjuare 1 [00:01:58]: Mhm, vad gjorde du där då?

Talare 1 [00:02:01]: Jag ordnade, konstigt nog så tog jag emot såna som kom till Stockholm och guidade dom lite grann.

Intervjuare 1 [00:02:08]: Jaha.

Talare 1 [00:02:09]: Jag jobbade på, Folket i bild gick ju runt i alla cigarraffärer med ett bokstöd och pratade för deras böcker.

Intervjuare 1 [00:02:18]: Mm.

Talare 1 [00:02:19]: Och där lärde jag känna Stockholm på det viset. Så när Reso hade, på sommaren när det kom turister upp till, det var någon sån, ja vad sjuttan det heter, lantbruksutställning och det var turister skulle åka runt och visas Stockholm, då fick jag guida

Stockholm.

Intervjuare 1 [00:02:39]: Mm.

Talare 1 [00:02:40]: Jag kunde ju Stockholm så pass lite grann i alla fall. Men jag sa alltid det att det bästa i Stockholm är det tåget till Göteborg.

Intervjuare 1 [00:02:48]: [skrattar 00:02:48] Ja.

Talare 1 [00:02:49]: Och vi flyttade ner sedan, för jag blev sjuk, jag gick hos en kiropraktor som skulle bota min sockersjuka.

Intervjuare 1 [00:02:57]: Mhm.

Talare 1 [00:02:58]: Och jag skulle minska insulinet och så och så och så, jag blev bara sämre och sämre.

Intervjuare 1 [00:03:04]: Ja.

Talare 1 [00:03:05]: Och jag var så dålig, och till slut så förstod vi att vi kunde inte bo kvar i Stockholm, jag vantrivdes där uppe.

Intervjuare 1 [00:03:11]: Mm.

Talare 1 [00:03:12]: Så vi fick bytt till en lägenhet, en som skulle flytta till Stockholm, bodde på Slottsskogsgatan, vi fick den lägenheten medan dom fick vår i Sundbyberg.

Intervjuare 1 [00:03:23]: Ja, det var ju bra.

Talare 1 [00:03:23]: Det var skönt.

Intervjuare 1 [00:03:25]: Så, förutom dom ett och ett halvt åren, har du bott i Göteborg hela livet då?

Talare 1 [00:03:32]: Ja. Jag bodde i Västra Frölunda först, innan det blev Göteborg.

Intervjuare 1 [00:03:37]: Ja, just det. Om man ska vara noga.

Talare 1 [00:03:39]: Om man ska vara riktigt noga, ja.

Intervjuare 1 [00:03:42]: Men, vad är det du tycker om med Göteborg?

Talare 1 [00:03:48]: Jo då jag tycker det är en fin stad. Men dom har fördärvat en hel del nu tycker jag.

Intervjuare 1 [00:03:52]: På vilket sätt då?

Talare 1 [00:03:52]: Det där plottret på Götaplatsen med vattengrejen och dom bygger, dom river dom gamla fina husen och bygger mycket nytt. Jag kommer, jag kommer ihåg när jag gick i skolan, jag bodde ju som sagt var i Högsbo, jag fick åka tåg till Nordhemsskolan.

Intervjuare 1 [00:04:10]: Mm.

Talare 1 [00:04:11]: Fick gå ner, förbi Bua gård och ner till järnvägsstationen, Högsbo station, vänta till tåget kom där, fick åka in till Linnéplatsen ungefär, det var Söderbanans ändstation. Tåget gick genom Särö och Göteborg - Särö, sen gick jag genom Slottsskogen, förbi Linnéplatsen och upp till Nordhemsskolan. Och då kommer jag ihåg på Linnégatan, där var i mitten, sand, en ridväg.

Intervjuare 1 [00:04:43]: Jaha.

Talare 1 [00:04:43]: För polisen hade sina hästar på Tredje Långgatan.

Intervjuare 1 [00:04:47]: Jaha.

Talare 1 [00:04:48]: Och dom red upp till Slottsskogen med dom. Då red dom emellan där. Tidigare lär det ha varit en å, men det var långt före min tid, men nu var det en ridväg mitt i Linnégatan.

Intervjuare 1 [00:04:59]: Mm.

Talare 1 [00:05:00]: Svårt att tänka sig idag.

Intervjuare 1 [00:05:01]: Ja, det är ganska svårt att tänka sig faktiskt.

Talare 1 [00:05:05]: Ja. Och så var det Nordhemsskolan då. Och där gick jag under öknamnet Torparn.

Intervjuare 1 [00:05:12]: Jaha.

Talare 1 [00:05:13]: Det tyckte jag inte alls om.

Intervjuare 1 [00:05:15]: Nej.

Talare 1 [00:05:16]: Och det var, men det var, min adress, det var Högsbo Torp 8081, och då var det Torparn på en gång. Det var aldrig Rune eller så, utan det var Torparn.

Intervjuare 1 [00:05:26]: Var det bara du som kom från Högsbo Torp?

Talare 1 [00:05:28]: Det var faktiskt ett par till, ett syskonpar som bodde lite längre ner, strax intill Bua gård, som också gick i Nordhemsskolan.

Intervjuare 1 [00:05:40]: Mm.

Talare 1 [00:05:40]: Men dom var tydligen inte torpare. För dom hade nog lite mer skinn på näsan [skrattar 00:05:47].

Intervjuare 1 [00:05:47]: Hur var du som barn då?

Talare 1 [00:05:50]: Ja, konstigt nog så, ja konstigt var det väl inte, men på den tiden, när man hade gått i skolan och kom hem så var det till att lägga sig och rensa potatisland eller grönsaker.

Intervjuare 1 [00:06:02]: Mm.

Talare 1 [00:06:04]: Eller hjälpa pappa att såga ved. Och jobba och greja.

Intervjuare 1 [00:06:09]: Mm

Talare 1 [00:06:08]: Kompisarna, skolkamraterna, dom gick och såg Kim (?) på Sveabiografen och såna grejor på eftermiddagarna, jag avundades dom. Numera tänker jag att dom kunde avundas mig som fick växa upp som jag gjorde på landet.

Intervjuare 1 [00:06:23]: Mm.

Talare 1 [00:06:23]: För jag hade ju mycket bättre egentligen. Och jag har ju inte mått illa av att jag fick jobba när jag kom hem.

Intervjuare 1 [00:06:29]: Nej.

Talare 1 [00:06:29]: Fast då tyckte man inte det var så roligt, på den tiden.

Intervjuare 1 [00:06:32]: Nej, det är klart, när alla andra gör andra saker så kan det vara tråkigt.

Talare 1 [00:06:36]: Ja. Jo.

Intervjuare 1 [00:06:40]: Men var du försiktig som barn? Eller hade?

Talare 1 [00:06:41]: Jag var nog lite rädd av mig, lite, lite försiktig och rädd, ja. Var inte djärv på något vis, det var jag inte. Men.

Intervjuare 1 [00:06:59]: Vart hamnade du när du flyttade hemifrån då?

Talare 1 [00:07:01]: Då hamnade jag på Snickargatan 10.

Intervjuare 1 [00:07:03]: Vart ligger den någonstans?

Talare 1 [00:07:07]: Den låg i Annedal.

Intervjuare 1 [00:07:08]: Ja.

Talare 1 [00:07:09]: Där låg Seminariegatan och Snickargatan, Albogatan och Brunnsbogatan.

Intervjuare 1 [00:07:14]: Mm.

Talare 1 [00:07:14]: Men dom mesta gatorna är borta nu, jag tror, Seminariegatan tror jag är kvar och Brunnsgatan tror jag är kvar.

Intervjuare 1 [00:07:21]: Mm.

Talare 1 [00:07:22]: Annars är det rivet alltihop där. Och då när jag flyttade, det var 1942 när min pappa dog. Då lånade vi häst och vagn på Bua gård och körde flyttlasset in till Snickargatan. Det, det var häst och vagn på den tiden [skrattar 00:07:40]. Ja, det får en tänka tillbaka, det är fantastiskt egentligen.

Intervjuare 1 [00:07:45]: Mm. Flyttade dina syskon med dig då?

Talare 1 [00:07:51]: Nej dom flyttade, den yngsta systemen hon var inte mer än något över ett år.

Intervjuare 1 [00:07:56]: Jaha.

Talare 1 [00:07:57]: Och hon kom till en moster. Och den andra var hos en faster faktiskt.

Intervjuare 1 [00:08:02]: Mm.

Talare 1 [00:08:03]: Nej, hon, nej den yngsta till min moster och den andra systemen kom till, till en bror och svägerska, så var det ja. Och jag ensam blev kvar där på Snickargatan, och då var jag 21 år. Jag flyttade till Snickargatan.

Intervjuare 1 [00:08:27]: Hur var det då?

Talare 1 [00:08:29]: Det var en enrumslägenhet, lyhört, min närmsta granne, det var dassen på gården, så hörde jag hur det smällde i dasslocken på kvällen.

Intervjuare 1 [00:08:37]: [skrattar 00:08:38].

Talare 1 [00:08:39]: Ja, det var dom där gamla landshövdingehusen.

Intervjuare 1 [00:08:42]: Ja, just det.

Talare 1 [00:08:43]: Men det var roligt, jag tyckte det var skönt att komma till stan.

Intervjuare 1 [00:08:47]: Ja.

Talare 1 [00:08:46]: Efter allt jobb man har haft på landet.

Intervjuare 1 [00:08:50]: Mm.

Talare 1 [00:08:50]: Så var det ju väldigt skönt att slippa rensningar och potatisland och grejor. Så den första tiden var det, var det skönt.

Intervjuare 1 [00:09:02]: Kändes det tomt då?

Talare 1 [00:09:04]: Ja, det är klart, men jag hade ju, jag var tidigare, sedan jag var 15 år hade jag gått med i SSU.

Intervjuare 1 [00:09:11]: Mm.

Talare 1 [00:09:11]: Ungdomsklubb och jag hade många kompisar och grejor och då, hade mycket kompisar där, och sedan så tog det inte mer än, 21, två år efter så träffade jag min nuvarande fru. Och hon bodde på Vegagatan.

Intervjuare 1 [00:09:31]: Mm.

Talare 1 [00:09:31]: Numera Nordostpassagen.

Intervjuare 1 [00:09:35]: Ja, just det.

Talare 1 [00:09:36]: Och vi gifte oss -43. I Strömstad.

Intervjuare 1 [00:09:42]: Mitt i brinnande krig.

Talare 1 [00:09:44]: Mitt under brinnande krig, ja.

Intervjuare 1 [00:09:46]: Mm.

Talare 1 [00:09:47]: När jag bodde på Högsbo så, på kvällarna kunde man se strålkastarna ifrån Luftvärnet, hur dom sökte efter flygplan ibland. Och man kunde stå ute och lyssna på nithamrarna på Götaverken, på varven, det hördes ut till Högsbo, på stilla kvällar. Och ibland kunde vi se norrsken.

Intervjuare 1 [00:10:11]: Mhm.

Talare 1 [00:10:12]: På vinterkvällarna, det var praktfullt att se.

Intervjuare 1 [00:10:13]: Ja.

Talare 1 [00:10:14]: Oj, oj vad mycket minnen det är från det. Dom här mörka kvällarna och så helt plötsligt såg man dom här strålkastarna, hur dom sökte något flygplan, man hörde det surrade lite grann. Men jag såg aldrig några flygplan, men det var ju flygplan som blev nedskjutna, inte i Högsbo men i Strömstad.

Intervjuare 1 [00:10:37]: Mm.

Talare 1 [00:10:38]: När vi var där, jag var där hos min nuvarande, eller min fru då. Så visade hon ett ställe, där låg resterna utav ett tyskt flygplan.

Intervjuare 1 [00:10:48]: Mhm.

Talare 1 [00:10:49]: Det var, så det var ju ransonerat allting.

Intervjuare 1 [00:10:52]: Ja.

Talare 1 [00:10:53]: Oj oj oj. Det var kuponger, det har jag kvar. Rikskuponger och växelkuponger och allt vad det var för någonting. Smörkuponger, köttkuponger. Skulle man gå på café skulle man ha kaffekuponger för att få kaffe. Smörkuponger och brödkuponger och köttkuponger för att få en smörgås med skinka på [skrattar 00:11:17] Ja.

Intervjuare 1 [00:11:19]: Vad hade ni för mat på bröllopfesten då?

Talare 1 [00:11:22]: Det var någon stek, hur det, ja, nu var det ju så att jag var målare, var inte (?) målare nej, men jag lyckades, jo jag var faktiskt, jag var så pass gammal så jag hade fått motbok.

Intervjuare 1 [00:11:45]: Ja.

Talare 1 [00:11:46]: Och vi hade inte råd till att köpa någon sprit, och ville inte ha det heller, men en namnteckning till någon som var väldigt benägen på sprit på den tiden, och det var en slaktare, en charkturist, som var väldigt benägen och han fick någon namnteckning och jag fick kött och skinka.

Intervjuare 1 [00:12:08]: Det var ganska bra?

Talare 1 [00:12:09]: Var väldigt bra ja.

Intervjuare 1 [00:12:09]: Bra ordnat [skrattar 00:12:11].

Talare 1 [00:12:12]: Jag vet en gång min fru, vi hade främmat hemma, några syskon eller vad det var för några, hon bjöd på kött och grejor, hur kan du bjuda på så mycket kött sa dom, ja, sa hon, det går, sa hon [skrattar 00:12:22].

Intervjuare 1 [00:12:24]: [skrattar 00:12:25]

Talare 1 [00:12:25]: Hon nämnde ju inte att jag hade ordnat det på det viset, för det var inte riktigt rätt men.

Intervjuare 1 [00:12:31]: Nej.

Talare 1 [00:12:32]: Men vad gör man [skrattar 00:12:33].

Intervjuare 1 [00:12:33]: Ja, nej det var ju speciella tider.

Talare 1 [00:12:35]: Oj då, ja det var mycket på den tiden, man ordnade och grejade.

Intervjuare 1 [00:12:40]: Mm. Men, skulle du säga att det finns något som är en äkta göteborgare?

Talare 1 [00:12:49]: Någon som är? Eller? Något? Vad sa du?

Intervjuare 1 [00:12:54]: Skulle du säga att det finns något som är en äkta göteborgare? Äkta göteborgskt?

Talare 1 [00:13:03]: Ja, jag vet inte riktigt vad jag ska säga men, jag har ju dom här goa gubbarna, Lasse, Sten-Åke Cederhök, han var ju visserligen ingen göteborgare, men han var ju från Västergötland egentligen, men han var ju en go gubbe i alla fall.

Intervjuare 1 [00:13:20]: Mm.

Talare 1 [00:13:21]: Och sen kan jag tala om att vi har ju goa gubbar och Kålle och Ada, för jag är med i någon som heter Kals Åden.

Intervjuare 1 [00:13:28]: Jaha.

Talare 1 [00:13:29]: I Högsbo torp.

Intervjuare 1 [00:13:30]: Mm.

Talare 1 [00:13:31]: Dom hyr en utav torpställena som är kvar, och där har vi haft en förening som heter Gamla Högsbotorp. Vi var 66 medlemmar från början och vi är åtta nu.

Intervjuare 1 [00:13:45]: Mm.

Talare 1 [00:13:45]: Och vi var så, vi hyrde utav Kals Åden, och hade, betalade, var det 3600 om året, när vi blev åtta medlemmar sa vi det har vi inte råd till längre, vi kan inte vara kvar, ja men gå med som medlemmar i Kals Åden, då har ni ju torpet gratis.

Intervjuare 1 [00:14:07]: Mhm.

Talare 1 [00:14:08]: Och det gör vi, så vi träffas där hösten och vintern varannan onsdag och pratar och har det trevligt.

Intervjuare 1 [00:14:14]: Mm.

Talare 1 [00:14:15]: Och Kals Åden har möten där, flera gånger på året, med träffar med Kålle och Ada och sånt där och där är riktiga Kal, och då utser vi en Kal som är Kal i två år, en Ada i två år.

Intervjuare 1 [00:14:31]: Ja.

Talare 1 [00:14:32]: Och nu i år är det, Kal, det är, han var kantor på Högsbo sjukhus, men han var också körledare, men han körde för hårt med Lasse Dahlquist och Evert Taube, så prästen gillade honom inte, så han fick slut. Så han flyttade till Öckerö. Men han är fortfarande vår Kal. Och Ada, det är hon som var med i Kurtans Revy, det är hon med blå basker, det satt två tanter längs fram på hans revyer där.

Intervjuare 1 [00:15:03]: Mhm, okej.

Talare 1 [00:15:04]: Två tanter med handväskor och kommenterade, hon med den blåa handväskan, hon är vår Ada nu i två år.

Intervjuare 1 [00:15:11]: Ja, vad innebär det när man är, har dom här rollerna då?

Talare 1 [00:15:15]: Dom ska dels vara med hos oss emellanåt och dels ska dom gärna vara ute och, dom har faktiskt invigt Liseberg, när dom har öppnat på vårarna. Har det varit deras uppgift att vara med där.

Intervjuare 1 [00:15:28]: Mhm.

Talare 1 [00:15:28]: Och sen kan dom vara ute hos föreningar och sånt och berätta historier och berätta om Göteborg och sånt där.

Intervjuare 1 [00:15:35]: Ja.

Talare 1 [00:15:35]: Och det är äkta Kålle och Ada, det är göteborgskt i alla fall, verkligen.

Intervjuare 1 [00:15:39]: Ja.

Talare 1 [00:15:40]: Och det är roligt att det finns. Det har funnits flera föreningar förut, både på östra delarna, och Hisingen och ute i Väster, men nu är det bara en enda kvar, och det är den som är i Högsbo som är Askimsorden, Askim och Högsbo och Majornas, Kals Åden.

Intervjuare 1 [00:16:00]: Mm.

Talare 1 [00:16:01]: Och då har vi väldigt roligt, då spelar vi musik, och själv spelar jag munspel, så att då får man ju spela.

Intervjuare 1 [00:16:08]: Mm. Låter som att Göteborg ligger dig varmt om hjärtat?

Talare 1 [00:16:12]: Jadå, jadå, Göteborg är fint. Tänk, jag kommer ihåg, jag var med min pappa när dom fyllde igen Östra hamngatan.

Intervjuare 1 [00:16:21]: Aha.

Talare 1 [00:16:22]: Då stod vi på bron över, Kämpebron.

Intervjuare 1 [00:16:24]: Mm.

Talare 1 [00:16:25]: Från Köpmansgatan över till torget, och tittade när dom kom i sån här häst och vagn, kubikkärra kallades det, med sand och tippade i kanalen och fyllde igen den. Då var jag 10 år.

Intervjuare 1 [00:16:36]: Ja.

Talare 1 [00:16:37]: Kommer jag ihåg.

Intervjuare 1 [00:16:39]: Det är häftigt.

Talare 1 [00:16:41]: Ja, det, det. Det tänker jag många gånger, tänk, jag stod och tittade när dom fyllde igen det. Dessförinnan var det ju en kanal där.

Intervjuare 1 [00:16:52]: Mm.

Talare 1 [00:16:53]: Så det. Det är såna där minnen man har.

Intervjuare 1 [00:16:59]: Ja. Varför skulle du säga att man ska bo i Göteborg? Om du skulle sälja in Göteborg till någon som inte bor här?

Talare 1 [00:17:08]: Vadå?

Intervjuare 1 [00:17:08]: Om du skulle försöka få någon att flytta till Göteborg?

Talare 1 [00:17:12]: Jaså.

Intervjuare 1 [00:17:13]: Hur skulle du sälja in det?

Talare 1 [00:17:17]: Ja, det är klart att nu har jag inte dom möjligheterna till att själv vara med som, i och med att jag sitter i rullstol, men, jag skulle ju tala om att vi har ju vårt, närheten till Västkusten här för det första. Båtförbindelser, nu är det ny färja som dom invigde igår eller förrgår då som går till, till...

Intervjuare 1 [00:17:36]: Den till Hönö?

Talare 1 [00:17:39]: Va?

Intervjuare 1 [00:17:39]: Den till Hönö Klåva eller?

Talare 1 [00:17:39]: Ja, just det Hönö Klåva.

Intervjuare 1 [00:17:42]: Ja.

Talare 1 [00:17:43]: Den är helt ny. Och där fanns, tidigare hade Göteborg, ja det har ju inte med dom som ska flytta hit nu, men vi hade Stenpiren och Träpiren.

Intervjuare 1 [00:17:50]: Mm.

Talare 1 [00:17:52]: Där båtarna gick till södra och norra skärgården förr. Och till Strömstad gick en båt ifrån Stenpiren.

Intervjuare 1 [00:17:58]: Mhm.

Talare 1 [00:17:59]: Ångaren Göteborg tror jag, Bohuslän.

Intervjuare 1 [00:18:03]: Mm.

Talare 1 [00:18:03]: Men nu skulle jag säga, vi har ju den vackra Trädgårdsföreningen. Och vi har vårt Liseberg.

Intervjuare 1 [00:18:10]: Ja.

Talare 1 [00:18:11]: Och ja, vi har ju mycket här i Göteborg som man kan bjuda på, Paddans turer och om de vill, men bara för att bo här så är det ju lätt, fina kommunikationer. Det är ju lätt att komma var man än bor.

Intervjuare 1 [00:18:30]: Mm.

Talare 1 [00:18:30]: Det är ju inte, det är ju inget ovanligt, folk bor långt upp i Hammarkullen och jobbar långt ut på Volvo, det är inga avstånd längre.

Intervjuare 1 [00:18:38]: Nej.

Talare 1 [00:18:38]: Det är inte som när jag cyklade ifrån Högsbo till, till...

Intervjuare 1 [00:18:43]: Örgryte?

Talare 1 [00:18:45]: Olof Skötkonunggatan hette den, där fiskaffären låg.

Intervjuare 1 [00:18:49]: Ja.

Talare 1 [00:18:50]: Då var det avstånd på den tiden.

Intervjuare 1 [00:18:53]: Ja.

Talare 1 [00:18:55]: Nu är det ingenting.

Intervjuare 1 [00:18:56]: Nej.

Talare 1 [00:18:58]: Så jag tycker det ju, det är en fin stad, Göteborg, ja en fin stad, lugn och... och så just det att, ja nu har dom ju börjat på att förfula det också, men om man tittar här, som vi har vilken utsikt det närmaste, vi har lite berg och lite träd och luftigt och fint.

Intervjuare 1 [00:19:19]: Mm.

Talare 1 [00:19:20]: Där nere vid Brämaregården, där husen ligger så dom kan nästan räkka varandra handen.

Intervjuare 1 [00:19:26]: Mm.

Talare 1 [00:19:28]: Det ser bedrövligt ut tycker jag. Tuve, Tuve gamla Tuvevägen och där. Det är inte vackert.

Intervjuare 1 [00:19:37]: Nej.

Talare 1 [00:19:38]: Och så bygger dom, så kör dom överallt, tätare, och det ska vara högt, ett idiotiskt bygge ska man ha på Lindholmen nu med hur många våningar det var, det vet jag inte men.

Intervjuare 1 [00:19:47]: Karlatornet?

Talare 1 [00:19:48]: Ja.

Intervjuare 1 [00:19:48]: Ja.

Talare 1 [00:19:49]: Vansinnigt.

Intervjuare 1 [00:19:50]: Det ligger ju precis bredvid där jag har mitt kontor.

Talare 1 [00:19:52]: Jaså.

Intervjuare 1 [00:19:53]: Ja, så där bygger dom för fullt, eller dom håller på och förbereda i alla fall.

Talare 1 [00:19:56]: Men det, är inte det vansinnigt?

Intervjuare 1 [00:20:00]: Jo, jag är ju, skulle kanske inte vilja bo i det tornet.

Talare 1 [00:20:04]: Och dom har visst sålt den översta lägenheten läste jag i tidningen.

Intervjuare 1 [00:20:07]: Aha, vad fick dom för den då?

Talare 1 [00:20:10]: Ja, 26 miljoner eller något sånt där vansinnesbelopp, alltså det är så, åh, man baxnar när man hör vad som, om pengar idag. 26 miljoner för en lägenhet.

Intervjuare 1 [00:20:23]: Mm, då har man mycket pengar.

Talare 1 [00:20:26]: Ja. Men då kan dom ju använda dom till sjukvården då, äldrevården, satsa där det behövs pengar. Det, då har dom inga pengar, när det gäller att betala hemtjänstpersonal och såna som sliter som sjuttsingen. Det, det är så fel, så fel så.

Intervjuare 1 [00:20:45]: Mm. Finns det några andra platser i Göteborg som är speciella för dig?

Talare 1 [00:20:52]: Vadå att?

Intervjuare 1 [00:20:53]: Finns det några andra platser i Göteborg som?

Talare 1 [00:20:56]: Jaså platser, ja, nej, numera är det inte det i och med att jag, jag kommer ju inte ut så mycket som jag gjorde förr.

Intervjuare 1 [00:21:06]: Mm.

Talare 1 [00:21:07]: Så mina, nu, mina, jo jag har två platser, inte i själva Göteborg, men det kanske det skulle vara?

Intervjuare 1 [00:21:16]: Nej men, säg du.

Talare 1 [00:21:17]: Det är Åkerhus.

Intervjuare 1 [00:21:20]: Mhm.

Talare 1 [00:21:21]: I Önnered, det är ett äldreboende, där har vi träffpunkten varenda måndag, och det är så viktigt för mig så får jag ett läkarbesök den dagen så ringer jag och säger, jag kan inte komma den dagen. Åkerhus går före allt. Där är det ett par flickor som ordnar för oss, det kommer folk som bor runt, pensionärer som bor på Näset och Fiskebäck, Önnered och Frölunda Torg och runt.

Intervjuare 1 [00:21:44]: Mm.

Talare 1 [00:21:45]: Vi träffas där på måndagarna och spelar vår frågesport, sjunger och har kul, och det är så roligt. Och du, det är folk som jag aldrig har sett förut, och nu är vi precis som en enda familj.

Intervjuare 1 [00:21:58]: Mm.

Talare 1 [00:21:59]: Alla mina gamla kamrat, arbetskamrater, nästan alla är ju döda, och mina kompisar och allting, dom är döda, jag har inga, men jag har fått nya.

Intervjuare 1 [00:22:09]: Mm.

Talare 1 [00:22:10]: Och dom är så toppen och det är så roligt. Och sedan, lördagar, då åker jag ut till Torslanda till Ica Maxi.

Intervjuare 1 [00:22:16]: Mhm.

Talare 1 [00:22:17]: Handlar lite smått och sätter mig på serveringen där, kan jag sitta, så är där halv elva ungefär och sitter där till klockan två, på caféet där. Kommer alltid någon man kan prata med, alltid någon från Tumlehed och från Sanden som jag känner och kan träffa där.

Intervjuare 1 [00:22:31]: Mm.

Talare 1 [00:22:32]: Det är himla roligt.

Intervjuare 1 [00:22:34]: Åker du färdtjänst dit själv då?

Talare 1 [00:22:37]: Ja, färdtjänst dit, ja.

Intervjuare 1 [00:22:38]: Ja.

Talare 1 [00:22:38]: Då åker jag ensam där, så sitter jag där och dricker kaffe och har det gott. Och det är roligt.

Intervjuare 1 [00:22:46]: Mm.

Talare 1 [00:22:47]: Dyker det upp någon ibland, å herregud Rune sitter du här, säger dom och så får man sig en kram och sådär [skrattar 00:22:54]. Och det piggar alltid upp lite.

Intervjuare 1 [00:22:59]: Ja.

Talare 1 [00:23:00]: Annars är ju Göteborg, ja säg det. Göteborg har många fina platser som man, men det blir ju inte det numera, man kan besöka, Trädgårdsföreningen är ju ett fint ställe

Intervjuare 1 [00:23:15]: Mm.

Talare 1 [00:23:14]: Det är många år sedan man var där.

Intervjuare 1 [00:23:20]: Vad tycker du om Biskopsgården då, där du bor nu?

Talare 1 [00:23:25]: Ja, Biskopsgården kallas ju i folkmun för Skottland.

Intervjuare 1 [00:23:33]: På grund av alla skjutningar?

Talare 1 [00:23:35]: Ja [skrattar 00:23:35].

Intervjuare 1 [00:23:37]: Det är lite göteborgskt [skrattar 00:23:38].

Talare 1 [00:23:39]: Det är göteborgskt det ja [skrattar 00:23:41]. Jo då. Men den första dom

sköt, det var på nummer 15, jag bor på 19.

Intervjuare 1 [00:23:48]: Ja.

Talare 1 [00:23:49]: Men då låg jag på Mölndals sjukhus och amputerade benet, så då hade jag inte ont av det.

Intervjuare 1 [00:23:53]: Nej.

Talare 1 [00:23:54]: Och sen är det mest upp igenom, Friskvåderstorget och Länsmansgården och nere i Södra biskopsgården också, och krog.

Intervjuare 1 [00:24:06]: Ja, just det.

Talare 1 [00:24:06]: Vår krog, där var ju också, väldigt illa skjutning var det, och det tycker jag, det, tyvärr har det blivit så att här är övervägande del mörka.

Intervjuare 1 [00:24:19]: Mm.

Talare 1 [00:24:20]: Eller utlänningar, invandrare eller flyktingar, nej flyktingar, i detta huset är ju HSB, här bor väldigt mycket utlänningar, men dom jobbar, det är skötsamma, fina människor, hjälpsamma, mycket trevliga och bra på alla vis.

Intervjuare 1 [00:24:37]: Mm.

Talare 1 [00:24:38]: Men man ser ju att det är mer såna, om man tittar på parkeringen på bilarna, dom som kommer hit så är det mörka, det, invandrare. Men det, som sagt var, jag är inte det minsta ond på dom, tvärtom dom är hjälpsamma på alla vis.

Intervjuare 1 [00:24:59]: Mm. Är du rädd någon gång då?

Talare 1 [00:25:03]: Va?

Intervjuare 1 [00:25:01]: Är du rädd någon gång när du rör dig här i Biskopsgården?

Talare 1 [00:25:05]: Jag har varit rädd en gång. Jag blev rånad en gång.

Intervjuare 1 [00:25:08]: Jaha.

Talare 1 [00:25:09]: Då ringde det på kvällen, och dom sa, hej Rune det är från hemtjänsten, kan vi komma upp, vi är här nere. Jag ska inte ha någon hemtjänst på kvällen, och sen så, ja visst, sa jag, kom, gick dit och tryckte på knappen och släppte in dom, den ena satte sig där och den andra gick in där och tittade. Hon försvann, så var det, hon försvann där, och den andra satt där, å vad fina kort, är det barn och var så väldigt rar, och den andra försvann, och vart tog hon vägen, jo hon gick nog på toaletten sa hon. Och så kom hon ut och så sa hon som satt där, du som har så fin lägenhet, kan jag inte få se hur du har dina rum ser ut, jag tänkte inte på det, jag rullade in där och jag visade fotografier och grejor och tallrikar, jag har

ju en hel vägg med tallrikar, vi köpte tallrikar när vi var ute, min fru och jag.

Intervjuare 1 [00:26:06]: Jaha.

Talare 1 [00:26:06]: På olika platser i världen. Det var från Amerika och nere i Israel och lite varstans. Så kom hon ut, nej så gick vi in och tittade där och den andra var ute i köket, hörde hur hon spolade, jag tänkte, jag rullade ut, sa vad gör du, nej jag är så törstig sa hon då, så spolade hon där. Jag tyckte det var konstigt. Då kom hon in så sa hon, nej nu får vi gå, sa hon. Och sen gick dom, tänkte jag vad mystiskt, men min plånbok låg, precis som den ligger här nu, och jag hade 200 kronor i den, det första då när dom gått då tittade jag, och dom låg kvar.

Intervjuare 1 [00:26:45]: Mhm.

Talare 1 [00:26:45]: Åh, tänkte jag, då var det ju dom, då var det riktigt. Men på natten fick jag ont i magen, gick jag upp igen och tittade, då var VISA-kortet borta.

Intervjuare 1 [00:26:55]: Jaha. Vad hemskt.

Talare 1 [00:26:58]: Klockan ett på natten. Jag ringde polisen, det tog inte mer än tio minuter så var polisen här, dom var väl någonstans i närheten, och dom ringde Nordea, du det har varit uttag här för en halvtimme sen, dom har tagit ut allt som fanns, 17 000. Länsat kortet.

Intervjuare 1 [00:27:18]: Mhm. Vilken hemsk upplevelse.

Talare 1 [00:27:19]: [pustar 00:27:19] Och det var veckan före jul. Då, då, det var hemskt.

Intervjuare 1 [00:27:27]: Mm.

Talare 1 [00:27:28]: Till det visade sig att polisen la ner fantastiskt arbete, de gick in på mobilerna, kollade upp, hade ju några misstankar tydligen, för dom kom på att det var åtta stycken äldre karlar som hade blivit lurade, blivit bestulna på smycken och guld och grejor och på pengar.

Intervjuare 1 [00:27:48]: Mm.

Talare 1 [00:27:49]: Inte bara här, det var Frölunda, och det var i centrala stan, och det var någonstans uppigenom i Dalsland också.

Intervjuare 1 [00:27:58]: Mm.

Talare 1 [00:27:58]: Men dom gick in på mobilen, kollade upp deras samtal, såg att dom hade ringt mig, så dom åkte dit, två stycken, det var två tjejer, zigenartjejer, men det såg dom inte ut som när de var här, dom var hur fina som helst, men dom åkte dit. Den ena fick två och ett halvt års fängelse, och den andra fick ett och ett halvt år. Och då var jag med nere i Tingsrätten och vittnade mot dom.

Intervjuare 1 [00:28:23]: Fick du tillbaka dina pengar då?

Talare 1 [00:28:25]: Jag fick tillbaka pengarna utav, utav banken då. Och jag tjänade på det ska jag säga det, för jag fick 3000 kronor från brotts, brottsplats, ja det är någon fond.

Intervjuare 1 [00:28:38]: Ja.

Talare 1 [00:28:39]: Brottsofferfonden. 3000. Och så skrev jag i Hemmets veckotidning.

Intervjuare 1 [00:28:47]: Mhm.

Talare 1 [00:28:47]: Och det fick jag, var det 50 kronor eller 500, nej 50 kronor var det nog, ja jag fick några 100-lappar där i alla fall, av Hemmets veckotidning för jag skrev och berättade detta [skrattar 00:29:00]. Så jag tjänade på det.

Intervjuare 1 [00:29:01]: Ja. Det är alltid något.

Talare 1 [00:29:03]: Och jag är väldigt försiktig och släpper inte in någon utan jag vet, och har haspen på om jag inte vet vem som ska komma.

Intervjuare 1 [00:29:09]: Mm.

Talare 1 [00:29:10]: Du ska få se där inne, jag har en hel del.

Intervjuare 1 [00:29:13]: Mm.

Talare 1 [00:29:14]: Både bilder och grejor från den tiden.

Intervjuare 1 [00:29:17]: Ja, vi ska snart runda av här, för snart har det gått en timme, men.

Talare 1 [00:29:22]: Jaha.

Intervjuare 1 [00:29:23]: Kan du säga vad som är bra och vad som är dåligt med Biskopsgården?

Talare 1 [00:29:31]: Det är svårt att säga. Här är så bra, detta är HSB och här är väldigt fint, dom har ordnat med, utanför parken, den är vacker och blommor utanför och rent och snyggt, inga papper och skit som, det är dom och plockar jämt, alltid rent och snyggt är det och nära in till stan, knappt 20 minuter in till centrum.

Intervjuare 1 [00:29:57]: Mm.

Talare 1 [00:29:57]: Kunde inte vara finare. Ändå är det en bit ifrån det här inne i stan, i det trånga, detta är lite luftigare och finare.

Intervjuare 1 [00:30:08]: Mm.

Talare 1 [00:30:09]: Jag sa, vi sa en gång på 40-talet, när vi gifte oss, skulle ha lägenhet, så sa vi, vi tar lägenhet var som helst bara inte på Hisingen.

Intervjuare 1 [00:30:16]: Nej [skrattar 00:30:18].

Talare 1 [00:30:18]: Så var det på den tiden.

Intervjuare 1 [00:30:20]: Ja.

Talare 1 [00:30:21]: Nu skulle jag inte vilja flytta ifrån Hisingen.

Intervjuare 1 [00:30:23]: Hur länge har du bott på Hisingen nu då?

Talare 1 [00:30:28]: Ja, du, 50, oj, nu ska vi se. När flyttade vi hit? Jag har bott i över 50, 60 år. 60. Närmare 70 år.

Intervjuare 1 [00:30:42]: I den här lägenheten?

Talare 1 [00:30:44]: Nej, jag bodde på Vårvädersgatan förut.

Intervjuare 1 [00:30:48]: Ja.

Talare 1 [00:30:48]: Men så fick vi chans att köpa denna lägenheten, och då kostade den 9000.

Intervjuare 1 [00:30:55]: Nej den kostade väl också 26 miljoner?

Talare 1 [00:31:01]: Nej, det gjorde den inte nej [skrattar 00:31:01]. Nej men man får, man får en två miljoner för den.

Intervjuare 1 [00:31:03]: Mm.

Talare 1 [00:31:05]: Det är ju inte klokt, jag tycker det är synd att det ska stiga så mycket för ungdomar som ska sätta bo och köpa lägenhet.

Intervjuare 1 [00:31:13]: Det är jättesvårt.

Talare 1 [00:31:14]: Det är farligt. Inte bra alls. Så jag är ju mångmiljonär egentligen.

Intervjuare 1 [00:31:21]: Mm.

Talare 1 [00:31:24]: Men man kan ju inte äta det här så det [skrattar00:31:27]

Intervjuare 1 [00:31:27]: [skrattar 00:31:27]

Talare 1 [00:31:29]: Men jag trivs väldigt gott här och det är fina grannar och bra allting, jättestemt är det.

Intervjuare 1 [00:31:35]: Ja. Men då har du bott på Hisingen största delen av ditt liv då?

Talare 1 [00:31:41]: Det kan man nog säga. Det kan man nog säga.

Intervjuare 1 [00:31:45]: Ja. Känner du dig som en Hisings-bo?

Talare 1 [00:31:49]: Nja, ja, det kan, jo jo det gör jag allt nu, ja det gör jag. Men det gamla, Högsbo sitter i ändå lite [skrattar 00:31:55].

Intervjuare 1 [00:31:56]: Ja.

Talare 1 [00:31:57]: Men, jo då. Jag tycker det är väldigt fint på Hisingen och så, här finns allting på Hisingen. Dom kan, dom kan slopa broar och allting, vi kan, behöver inte ha med stan att göra [skrattar 00:32:14].

Intervjuare 1 [00:32:14]: [skrattar 00:32:14] Ni har till och med Ikea på Hisingen ju.

Talare 1 [00:32:19]: Ja, det är inte roligt. Och vad hette han Olsson, Claes Olsson har också här.

Intervjuare 1 [00:32:26]: Mm.

Talare 1 [00:32:27]: Dom har ju Bäckebol.

Intervjuare 1 [00:32:29]: Ja, just det

Talare 1 [00:32:30]: Ja här finns ju allting.

Intervjuare 1 [00:32:32]: Mm. Om du inte fick bo här i Biskopsgården, vart skulle du vilja bo då någonstans?

Talare 1 [00:32:43]: Ja, det är svårt, då skulle jag nog vilja bo i Torslanda... För där är lugnt och fint där ute.

Intervjuare 1 [00:32:56]: Mm.

Talare 1 [00:32:58]: Där är, men jag räknar med att bo här tills dom bär ut mig. Det hoppas jag verkligen.

Intervjuare 1 [00:33:09]: Ja.

Talare 1 [00:33:11]: För att, här är lugnt och fint, det är, som du själv märker, en hör bruset på bilarna utanför, annars är det lugnt.

Intervjuare 1 [00:33:26]: Mm.

Talare 1 [00:33:29]: Vad jag saknar det är bad, kunna bada, jag har nämligen sår på min vänstra fot, som inte vill läkat, jag har hållit på med omläggning två gånger i veckan har dom gjort nu i ett år.

Intervjuare 1 [00:33:46]: Ja.

Talare 1 [00:33:47]: Men det börjar faktiskt att läkat, jag sa det, ni måste hjälpa mig, jag ska ut och bada [skrattar 00:33:53].

Intervjuare 1 [00:33:53]: Ja [skrattar 00:33:53]

Talare 1 [00:33:54]: Salta bad, du vet, sen när en bodde ju på landet, när man ute på morgonen och gick ut på bryggan och dök i där, å vad härligt det var. Vattnet var alldeles stilla, klart och fint.

Intervjuare 1 [00:34:05]: Mm. Ja det låter härligt.

Talare 1 [00:34:09]: Det saknar jag verkligen.

Intervjuare 1 [00:34:12]: Ja.

Talare 1 [00:34:13]: Och på den tiden kunde man dyka efter blåmusslor.

Intervjuare 1 [00:34:17]: Mhm.

Talare 1 [00:34:17]: Och ta upp dom och så lägga dom på galler så dom öppnade sig, salta och peppra och äta dom.

Intervjuare 1 [00:34:24]: Mhm, bara sådär?

Talare 1 [00:34:24]: Det var gött.

Intervjuare 1 [00:34:24]: [skrattar 00:34:25]

Talare 1 [00:34:26]: Det var väldigt gott. Och det gjorde vi. Var mycket blåmusslor förr. Nu läste jag i tidningen att det är ont om blåmusslor.

Intervjuare 1 [00:34:40]: Mhm.

Talare 1 [00:34:40]: Och så var det, ostron var visst dåligt med också, men det odlar dom ju mycket. Men blåmusslor har försvunnit. Förr kunde man ju gå ner till stranden i Tumblehed, och i tången där se räkor simma, tångräkor.

Intervjuare 1 [00:34:57]: Mm.

Talare 1 [00:34:58]: Och såna här blåstång fanns det man kunde trycka på så small det.

Intervjuare 1 [00:35:01]: Ja, just det [skrattar 00:35:01].

Talare 1 [00:35:05]: Men det finns ingen sån nu.

Intervjuare 1 [00:35:06]: Nehej.

Talare 1 [00:35:06]: Tråkigt.

Intervjuare 1 [00:35:07]: Mm.

Talare 1 [00:35:08]: Tror, jag tror faktiskt, om man ska se 100 år framåt.

Intervjuare 1 [00:35:14]: Mm.

Talare 1 [00:35:15]: Det ser nog inte så vackert ut.

Intervjuare 1 [00:35:18]: Nej, kanske.

Talare 1 [00:35:18]: Havet försämras, havet fördärvas utav denna förbaskade plast. Skog och mark fördärvas. Och vattnet, här i insjö och allting, kemikalier.

Intervjuare 1 [00:35:36]: Mm.

Talare 1 [00:35:36]: Det var ingenting, tydligen.

Intervjuare 1 [00:35:39]: [skrattar 00:35:39]

Talare 1 [00:35:38]: Tyckte det lät som det var någon siren. Det kan man höra ofta här, polisbilar och brandbilar. Jo då, jag tror om 100 år, med den utveckling nu som fördärvar, dom fördärvar så mycket.

Intervjuare 1 [00:35:55]: Ja, vi får se vad dom har för tema på Göteborgs 500-årsjubileum om 100 år då.

Talare 1 [00:36:01]: Ja. När, när Göteborg, Göteborgs-utställningen 1923.

Intervjuare 1 [00:36:08]: Ja.

Talare 1 [00:36:09]: Då var jag inte gammal då var jag två år, men min pappa var tapetsör då, kommer jag ihåg nu när jag tänker på det, han var med där och dom gjorde några grejor, något vävnader och grejor, tyger och sånt där som dom fick sätta upp vid Götaplatsen berättade han.

Intervjuare 1 [00:36:26]: Ja.

Talare 1 [00:36:27]: Och då hade dom linbana från Götaplatsen till Liseberg.

Intervjuare 1 [00:36:30]: Mm.

Talare 1 [00:36:31]: Och jag hade en, ärvt en gammal lumme-flaska, spritflaska.

Intervjuare 1 [00:36:38]: Mhm.

Talare 1 [00:36:38]: Och det stod jubileumsåret 1923 på den. Tyvärr tappade jag den en gång. Den skulle jag haft. Den hade varit värdefull idag.

Intervjuare 1 [00:36:47]: Tror du att du kommer åka med den nya linbanan då?

Talare 1 [00:36:52]: Jag tycker inte om det, jag tycker inte det är bra. Helt onödigt. Jag tycker det verkar vansinnigt. Lika vansinnigt som Västlänken. Det är ju det mest vansinniga. Tänka att, vad har du, fyra spår, under Hagaparken. Alltså det, hur, vad har dom i huvudet som tänker sånt här.

Intervjuare 1 [00:37:18]: Ja, jag vet inte.

Talare 1 [00:37:20]: Hur ska det se ut. Här vågar dom inte börja bygga tunnlar då, för många år sen, när det var tal om tunnel.

Intervjuare 1 [00:37:27]: Mm.

Talare 1 [00:37:27]: Det är för mycket lera, så dom var rädda för leran då.

Intervjuare 1 [00:37:31]: Mm.

Talare 1 [00:37:31]: Och så ska dom bygga fyrspårig järnväg under. Jag hoppas att dom blir stoppade, men det går väl inte stoppa dom.

Intervjuare 1 [00:37:39]: Det verkar ju som att det tuffar på ändå.

Talare 1 [00:37:41]: Jag hoppas att valet kan göra att det blir en ändring så att dom kommer ner såna som inte vill ha den här länken, får dom fylla igen hålet på Korsvägen igen [skrattar 00:37:57].

Intervjuare 1 [00:37:58]: Som hamnkanalen.

Talare 1 [00:37:57]: Ja. Ja, just det [skrattar 00:38:01]. Ja.

Intervjuare 1 [00:38:05]: Men om du inte vill tillägga någonting så, eller har du någonting du vill säga som vi inte har tagit upp?

Talare 1 [00:38:15]: Nej, det är inte annat än att jag har skrivit mycket, har en väldig massa som jag har skrivit om gam, om förr i tiden.

Intervjuare 1 [00:38:24]: Mm.

Talare 1 [00:38:24]: Och minnen och grejor. Sånt där skulle jag vilja att det inte försvann i sopetunnan när jag dör.

Intervjuare 1 [00:38:31]: Mm, men då tittar vi på det nu, men då stänger jag av den här.

Talare 1 [00:38:34]: Då kan jag visa. Ja, okej.

[bandningen slutar]